

időjárás, de azért az ötlet mégis ócska. S épen mer ilyen, annál inkább léha, kegyelet nélkül való, mert úgy tudjuk, hogy a rokkant katona s a pesti delnő között sem értelmi, sem érzelmi kötelék nincs, — legföljebb üzleti akad. Nem vesszük ugyan szigorúan azt az elsőbbségi bizonyítványt sem, amelyet az érdek állított ki az illusztrátor tehetségéről, de mégis szokatlan, hogy a napihíreket gyártó riporter — bekapaszkodván Peczusnak elnyűtt sörényébe — „értékmegállapításokat eszközöl“. Ugyan-ugyan? . . . Emlékezünk Krúdy Gyula régi írásaira, nyírségi történeteire, a Gaál kisasszonyokra, Zathureczky kabinetalakjára, — és nem hisszük el még a hírosvat halhatatlanjának sem, hogy ezek a Pesti Levelek „ragyogó írásművek“ és a „háborús esztendő legkedvesebb irodalmi“ emlékei. Nem, mert akkor baj volna nemcsak az illusztráció, de az irodalom körül is.

Pest Ezerkilencszáz Tizenötben. Krúdy Gyulának a könyvének ékeskedik ez a cím. A fedelén Major Henriknek rajza díszlik, amely „egy szomorú, féllábú, mankós katonát és egy divatos pesti hölgyet“ ábrázol egymás mellett. S talán mert katona és divathölgy kerültek össze, — azért lett Major Henrik „legtehetségesebb fiatal illusztrátorunk“ és azért „ötletes“ ugyanő. Igaz ugyan, hogy a reklám egyúttal a Pesti Levelek e kiválasztott gyűjteményét „ragyogó írásművek“-nek nevezi, s ezért felesleges volna az egész dologgal komolyan foglalkoznunk. De szerényen megemlíjtjük, hogy a Major Henrik ötlete nem új. Nem is olyan régen tettük épen e lap hasábjain szóvá a Faragó Géza plakátjának ügyét, aki szintén ugyanezt a témát dolgozta fel azzal a különbséggel, hogy azon a pesti divathölgy nem volt felöltözve . . . Tudjuk, hogy azóta hűvösebbre váltott az

